

Acomiadaments a Nissan i el paper dels sindicats.*

2009-07-31 11:04:20

El moment actual on ens trobem té la capacitat de validar, com a vertaderes, situacions antagòniques. M'explicaré: per una banda trobo que dijous 30 de juliol el noticiari anuncia que el president dels Estats Units d'Amèrica observa que la crisi s'està superant; per una altra banda sento que la següent notícia dels informadors explica com la [planta de fabricació de la Nissan a Catalunya decideix acomiadar 700 treballadors](#), amb el beneplàcit de l'Administració pública. Vora uns 300 treballadors no han pogut incorporar-se al seu lloc de treball. M'imagino la situació: l'assalariat que s'acomiada de la dona i els fills, les vacances ja mig programades per anar a Almeria o a Punta Cana —tan fa—, arribar a la fàbrica i la targeta que obre la porta d'accés no respon. El treballador comença a veure com el cel li cau al damunt... una putada, la veritat. Diu la notícia que alguns van rebre una carta o una telefonada* que els anunciava el desastre.

M'aturo en aquest punt. He explicat com el sistema actual té la capacitat de transmetre com a vertaders dos enunciats oposats: no pots dir que la crisi s'està acabant per a un treballador que tot just l'acaben d'acomiadar. Són les misèries del nostre món.

La meva sorpresa, però, ha estat majúscula quan he sentit com un afectat explicava com existia un cert «canvi de cromos» entre l'empresa i determinats sindicats. L'afectat pertanyia a la CGT i denunciava que persones sindicades sota les sigles d'UGT o de CCOO havien conservat el lloc de treball. Treballar en gran empreses magnifica l'ona expansiva de determinades conductes, és veritat. Però senyor de la CGT, això que vostè diu, ja ho he viscut tal i com narro a continuació.

Corrien els primers mesos de l'estiu de 2008 quan jo feia feina a Unipost; com a repartidor de cartes. Duia un any a l'empresa Unipost, i estava a l'espera de poder entrar com a fixe en la plantilla. A més a més, havia entrat per suplir la plaça d'un altre treballador que es jubilava. En teoria, el meu contracte havia d'ésser de relleu. Vaig patir molts nervis. Treballava colze amb colze amb un delegat sindical de la CGT-Unipost. Ell assegurava «*que jo rail!*», que segur que em quedava com a treballador de l'empresa. A més a més, l'amic em vacil·lava amb la pel·lícula que ell, com a enllaç sindical, «*es llegia tots els contractes que feia l'empresa i els signaven en comitè*». El divendres abans de renovar el contracte —jo, llavors, no les tenia totes—, em va dir que no em preocupés; li havien dit que segur que renovaria. El dia la renovació el que van donar-me va ser l'acomiadament i la quitança. Del delegat sindical no vaig saber-ne res, de la gent de CCOO i UGT he de dir que no em van ajudar en res. A l'hora de la veritat tot era fum. Vaig optar per la acció directa. Defensar-me davant l'encarregat i exigir-li, com encarregat meu que havia estat fins a les hores, una resposta madura i raonada que expliqués el meu acomiadament. L'encarregat de la meva sucursal d'Unipost la Carrer Filipines —un tal Carlos—, em va dir que ell no en sabia res. Senzillament es treia tota responsabilitat del damunt. Deia que «*són les normes*». Se li hauria de caure la cara de vergonya! Més encara, amb la resposta que em va espetegar al final: «*Mira —em va dir—, veritat que tu no estàs afiliat a cap sindicat? Ja tens la resposta, doncs. Què vols?*» Ho vaig entendre al moment.

Ara quan observo aquests treballadors de Nissan acomiadats trobo que és el mateix sistema. El problema es troba que ara fins i tot els de la CGT també marxen la carrer. No és just que per no estar afiliat no respectin el teu lloc de treball. Actualment molts sindicats actuen com autèntiques empreses. Sindicats majoritaris com UGT, CCOO i CGT no deixen d'ésser petits comandaments a les ordres de les empreses. La CGT així m'ho va demostrar amb el meu cas particular d'Unipost.

Per una altra banda, donat aquest estat dels fets, és normal que als sindicats la patronal els estigui penjant «llufes» de forma constant. Amb aquesta crisi és latent la manca de preparació tècnica dels sindicats i dels seus enllaços. Una cosa que s'ha de fer de forma constant és estar alerta de la legislació laboral vigent, així com de la seva imbricació amb els convenis col·lectius. Tots ens aixequem per treballar i duir les garrofes a casa. Emperò, pels senyor de la CGT, CCOO i UGT no és el mateix treballar en un lloc o en un altre. Mireu això que us explico ara, sinó: he fet feina a diverses empreses en períodes curts els últims anys. He llegit els seus convenis col·lectius i he observat com aquestes tres sigles han arribat a signar autèntiques barbaritats contra els treballadors que després, en altres convenis col·lectius queden millor resoltes.

Els sindicats haurien de saber defensar els treballadors, com a unitat. La cohesió social hauria d'entendre's en aquests termes i no ens uns altres; marcats més aviat per si treballes a Seat o a Nissan, si per la contra, la teva empresa només és de vuit treballadors i no sortiràs mai als titulars de cap diari i t'hauràs d'enfangar fins l'engonal per salvar la pell. El problema rau, també, en què es deixen fer a les mans de la patronal. Suposo que per treure determinats tractes de favor. És veritat la situació que denunciava el treballador de la CGT-Nissan: «*hi ha un canvi de cromos*». La qüestió és que, ara ells, han quedat fora de la partida. La tensió ha esclatat per aquesta baralla entre sindicats. Els empresaris ja es freguen les mans; i molt aviat lliga espanyola de futbol! *Panem et circenses!*

El reproductor s'hauria de mostrar aquí

// Quan a mi em va passar el cas d'Unipost, ningú pensava en crisi ni problemes econòmics. Només ho sabíem aquells a qui la bomba els esclatava a les mans. Ningú no va mirar per mi, menys els tres sindicats majoritaris. També vaig saber veure la seva manca de preparació jurídic-laboral com a agents sindicals. Un fet que em va doldre molt, però que ara, m'ha fet més fort i m'ha donat arguments per saber manar-me cap allà on vull arribar a nivell laboral. També m'ha donat la capacitat de denunciar —si cal, amb noms i cognoms—, aquells que estan de la banda de l'empresa, alhora que se les donen d'*enllaç sindical*.

Sé que és una putada quedar-se a l'altra banda de la reixa del pati de Nissan. Dir-li a la teva dona: «*que on aniràs tu ara: amb hipoteca i cotxe —eps! de la Nissan, noi! últim model—, per pagar?*». Tranquil, home tranquil... mireu, hi ha molts que fa anys ens trobem en crisi. Si vostè, més que com a treballador, sempre ha actuat com a consumidor, ara doncs, la situació és difícil de redreçar. Sortirem d'aquesta crisi. Jo fa temps que tinc la lliçó apresada —i sóc jove!—. Vostè, que deu tenir més de quaranta anys, espero que hagi après alguna cosa més a banda de beure cerveses i veure futbol. Clar, tants anys enganyant-lo amb la *Societat de l'espectacle* on vivim i ara ha caigut de la xàrcia i no sap quan podrà tornar a pujar-hi. Segurament, voldrà esgotar tot l'atur, no es preocuparà de cercar una ocupació qualsevol: què tal en una peixateria? o sinó, anar a netejar boscos...

En aquesta vida s'ha d'estar preparat per a tot! I la crisi —etimològicament no significa res més que «*canvi*»—, ens ajudarà a sortir més reforçats. Segurament socialment també els treballadors de les grans corporacions aprendran que quan un treballador d'una empresa petita cau, també cau un ésser humà. Sabran que no es pot estar de la banda dels interessos de la empresa a cegues, tal i com han fet sempre els treballadors de Seat, per exemple. Aquestos han actuat, molt sovint, de forma corporativista. S'han beneficiat dels luxes d'haver treballat en una gran empresa, amb descomptes ací i allà, amb valors

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Acomiadaments a Nissan i el paper dels sindicats.*

afegits, que en altres bandes són difícils de sommiar! S'han comportat com autèntics *treballadors-anunci*, quan un treballador de la Seat, compra un vehicle sota condicions especials, no deixa de fer publicitat de la seva pròpia empresa. És el *treballador-consumidor* que ho ha confós tot en pro de la seva felicitat immediata. [Nissan ha canviat d'estratègia en el model de fabricació i portarà la producció a països asiàtics.](#)

Recordo ben bé, un missatge que vaig aprendre de l'escola. A la classe de filosofia, el mestre ens explicava el canvi evolutiu de la lluita de classe i en posava un exemple per tal de poder contextualitzar la situació actual i aquella que havia fet germinar la lluita de classes: «*Abans, l'obrer —explicava en J.V. Mestres—, volia assassinar l'amo perquè tenia un cotxe, o un producte millor dels que ell consumia i l'obrer mai podria aconseguir. Ara l'obrer actual, vol matar l'amo perquè vol viure com l'amo, amb el seu cotxe i les seves propietats*». Quan el mal bé d'Almansa...

(*) Aquest article té un marcat to pamfletari.

Crèdits fotogràfics:

La fotografia d'aquest article prové de la ruta:

http://www.avui.cat/cat/notices/2009/07/tensio_a_la_planta_de_nissan_de_barcelona_per_l_acomiadament_de_700_treballadors_67250.php